

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **M. M. U.**, zastoupeného JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Veleslavínova 55/12, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2014, čj. OAM-286/ZA-ZA02-K03-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 3. 2015, čj. 1 Az 4/2015-20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 12. 2014, čj. OAM-286/ZA-ZA02-K03-2013 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“) stěžovateli nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o azylu“). Žalobu stěžovatele proti tomuto rozhodnutí odmítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) jako opožděnou v záhlaví uvedeným usnesením, jehož zrušení se stěžovatel domáhá nyní podanou kasační stížností.

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[2] Žalovaný odeslal dne 17. 12. 2014 stěžovateli prostřednictvím České pošty, a. s., na adresu M. 1932/6, P. 9, předvolání k převzetí rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany na den 6. 1. 2015, s pokynem doručit zásilku do vlastních rukou adresáta, bez možnosti vložit písemnost do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo v případě uplynutí úložní lhůty. Podle údajů uvedených na obálce založené ve správním spisu byl dne 18. 12. 2014 učiněn pokus o doručení zásilky, adresát nebyl zastižen, byl

proto vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení. Zásilka byla uložena do 29. 12. 2014, vzhledem k jejímu nevyzvednutí a vyloučení možnosti vložit ji do schránky adresáta byla odeslána zpět žalovanému. Stěžovatel se dne 6. 1. 2015 dle úředního záznamu k převzetí rozhodnutí nedostavil, žalovaný konstatoval, že mu předvolání k jeho převzetí bylo v souladu s § 24 zákona o azylu doručeno a rozhodnutí považoval ode dne 6. 1. 2015 v právní moci. Stěžovatel si stejnopis rozhodnutí vyzvedl osobně dne 18. 2. 2015.

III. Řízení před krajským soudem

[3] Dne 19. 2. 2015 podal stěžovatel k městskému soudu žalobu a požádal soud o prominutí zmeškání lhůty. Uvedl, že mu nebyla doručena výzva k převzetí rozhodnutí, vzhledem k bezproblémovému doručování všech předchozích písemností se domnívá, že k zaslání výzvy nedošlo, respektive jemu nebyla doručena. Dle jeho názoru rozhodnutí žalovaného nenabylo právní moci.

[4] Městský soud žalobu jako opožděnou odmítl. Odkázal na patnáctidenní lhůtu pro podání žaloby ve věcech mezinárodní ochrany stanovenou § 32 odst. 1 zákona o azylu, tuto lhůtu podle § 72 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."), nelze prominout. Stěžovateli byla doručována výzva k převzetí rozhodnutí, doručení proběhlo dle dokumentace založené ve správním spisu v souladu se zákonem. Za den doručení napadeného rozhodnutí byl dle § 24a odst. 2 zákona o azylu správně označen datum 6. 1. 2015. Pokud stěžovatel podal žalobu dne 19. 2. 2015, byla podána opožděně a musela být v souladu s § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítnuta.

IV. Kasační stížnost

[5] Stěžovatel podal proti usnesení o odmítnutí žaloby včasnou kasační stížnost. V jejím doplnění ze dne 22. 5. 2015 namítl nezákonnost odmítnutí žaloby dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Městský soud se nezabýval otázkou místa doručování. Stěžovatel se původně zdržoval na adrese D. 9, P. 9, následně se přestěhoval na současnou adresu M. 6, P. 9. Tuto adresu řádně ohlásil. Městský soud v napadeném rozhodnutí neuvedl, na jakou adresu žalovaný stěžovateli výzvu k převzetí rozhodnutí zaslal, není tedy zřejmé, zda bylo řádně doručeno. Stěžovatel žádné oznámení o uložení zásilky na své aktuální adrese nenašel, zásilka tedy buď na tuto adresu doručována nebyla, případně došlo k pochybení pracovníka poskytovatele poštovních služeb.

[6] Stěžovatel dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, čj. 5 Azs 23/2003-61, podle kterého musí mít správní orgán jistotu o tom, zda se adresát zásilky zdržoval v místě pobytu v době doručování. Podle tohoto rozhodnutí měl tedy žalovaný zkoumat, zda se stěžovatel na adrese, na kterou mu bylo doručováno, skutečně zdržoval. Městský soud se tímto případným pochybením žalovaného vůbec nezabýval.

[7] S ohledem na uvedené skutečnosti stěžovatel žádal o zrušení napadeného usnesení městského soudu a o vrácení věci k dalšímu řízení.

pokračování

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že výzvu k převzetí rozhodnutí stěžovateli zaslal doporučeně do vlastních rukou na jím ohlášenou adresu, tj. M. 1932/6, P. 9. Údaje sdělené Českou poštou, které jsou založené ve spise, potvrzují, že doručení proběhlo v souladu se zákonem. Žalovaný se ztotožňuje s rozhodnutím městského soudu, námitky stěžovatele považuje za nedůvodné a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

V. Posouzení přijatelnosti kasační stížnosti

[9] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá v souladu s ustanovením § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v účinném znění (dále jen „s. ř. s.“), otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[10] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 – 39 (dostupném na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu), v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikurní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[11] Stěžovatel výslovně neuvedl, v čem spatřuje důvody zakládající přijatelnost podané kasační stížnosti, avšak z jejího textu lze dovodit, že tímto důvodem je zásadní pochybení krajského soudu, který se nezabýval okolnostmi doručování výzvy k převzetí rozhodnutí stěžovatele a v důsledku toho učinil nesprávný závěr o nabytí právní moci rozhodnutí, který vedl k nezákonnému odmítnutí žaloby.

[12] Nejvyšší správní ověřil ze správního spisu správnost údajů, které jsou popsány pod bodem [2] tohoto rozhodnutí. Stěžovateli byla výzva k převzetí rozhodnutí doručována na adresu M.1932/6, P. 9, podle údajů uvedených doručovatelkou na doručence byla stěžovateli zanechána výzva k vyzvednutí zásilky. Městský soud se v napadeném usnesení nezabýval výslovně adresou, na kterou byla výzva doručována, ale nic nenasvědčuje tomu, že údaje o řádném doručení písemností ze správního spisu neověřoval. Stěžovatel v žalobě místo doručení nezpochybnil, městský soud tedy nebyl povinen v odůvodnění rozhodnutí explicitně zmínit, na jakou adresu bylo doručováno. Údaje o doručování výzvy k vyzvednutí rozhodnutí žalovaného obsažené ve správním spisu jednoznačně potvrzují, že zásilka byla stěžovateli dne 17. 12. 2014 odeslána a byla doručována v souladu s § 20, 23 zákona č. 500/2004 Sb, správního řádu (dále jen "správní

řád"). Záznamy poštovní doručovatelky jsou čitelné, nevzbuzují žádné pochybnosti o dodržení zákonem stanoveného postupu. Stěžovatel k postupu při doručování neuvedl konkrétní pochybení, ke kterým mělo dojít, pouze namítal, že pokud by bylo doručováno řádně, zásilku by obdržel. Nejvyšší správní soud proto stejně jako městský soud považoval údaje na doručence v souladu s § 53 odst. 3 správního řádu za nezpochybněné.

[13] Městský soud podle stěžovatele dostatečně neproověřil, zda žalovaný zkoumal faktické zdržování se stěžovatele na adrese, na kterou mu bylo doručováno. Bez ohledu na to, zda takovou povinnost správní orgán skutečně má, Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel tuto námitku v žalobě neuplatnil a neučinil ji předmětem řízení o žalobě (§ 71 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.). V řízení před městským soudem, ostatně ani v kasační stížnosti, stěžovatel nesdělil, že by se v době doručení na doručovací adrese nezdržoval. Případná nepřítomnost adresáta v místě doručení je okolnost, která vyplývá z jeho subjektivních poměrů. Pokud ji účastník řízení nesdělí, správní orgán si takové okolnosti nemůže být vědom. Zákonem stanovený postup při doručování ukládá správnímu orgánu vycházet z toho, že se adresát zdržuje na sdělené adrese, nikoliv předpokládat opak a z úřední povinnosti vždy zjišťovat skutečný pobyt adresáta v době doručování.

[14] Závěr městského soudu o řádném doručení výzvy k převzetí rozhodnutí žalovaného a v souvislosti s tím i o nabytí právní moci napadeného rozhodnutí dnem 6. 1. 2015 tedy nebyl stěžovatelem vyvrácen. Žalobu podanou dne 19. 2. 2015 městský soud správně označil za opožděnou a dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

[15] Na základě shora uvedeného Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikатурnímu odklonu. Nejvyšší správní soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. července 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu